

MACS

Musée des Arts Contemporains
Grand-Hornu

Haim Steinbach

Objects for People

PERSDOSSIER

related and different, 1985. Courtesy van de kunstenaar, privécollectie. Foto: David Lubarsky

Shelf with Ajax, 1981. Courtesy van de kunstenaar. Foto: David Lubarsky

PRESENTATIE VAN DE TENTOONSTELLING

HAIM STEINBACH. OBJECTS FOR PEOPLE

18.05 > 02.11.25

Haim Steinbach (geboren in 1944) heeft de bedoeling van kunst opnieuw gedefinieerd door het selecteren en ordenen van alledaagse voorwerpen. In zijn tentoonstellingen worden objecten getoond op verschillende platformen: wandplanken, vitrines, wanden en zelfs stellingen. Steinbach staat bekend voor de wigvormige plank die hij ontwierp in 1984. Zijn houten plank in laminaat heeft een typische driehoekige vorm. Daarop ordent hij een brede waaier aan objecten die deel uitmaken van de alledaagse uitwisseling van cultuur en huiselijke functies. Deze functies werken volgens een contextuele logica met interventies. Steinbachs praktijk focust op het spel van het dagelijkse leven en verplaatst dat van een huiselijke omgeving naar een galerij of een museum. De voorwerpen die Haim Steinbach toont, worden – als in een rebus – tekens van een beeldtaal. In het spel met de discrepanties tussen de objecten spelen de displays ook hun rol. In tegenstelling tot een voetstuk, dat een object boven de andere verheft, plaatst de horizontaliteit van een wandplank ze allemaal op gelijke voet. Via de culturele antropologie van de kunstenaar wordt de gebruiks- en uitwisselingswaarde van elk familiaal of huiselijk voorwerp omgezet in een beeld dat verwijst naar iets wat het overstijgt. Zijn aanpak wordt ook toegepast op de toe-eigening van woorden uit de volksmond, zoals “hello again” en “tant qu’il y aura des petits matins clairs”. Deze woorden zijn vormgegeven in een kenmerkend lettertype en worden als bestaande objecten beschouwd. Zoals het madeleinekoekje van Proust dat de volledige kindertijd omvat, is het object hier groter dan het lijkt. Het vertrekt van zijn eigen betekenis en zijn intrinsieke aard om via kunst in een stijlfiguur, metonymie of allegorie te veranderen.

Voor zijn eerste tentoonstelling in een Belgisch museum presenteert Haim Steinbach een reeks werken uit zijn 40 jaar kunstpraktijk. Zijn tentoonstelling bevat onder meer drie belangrijke projecten die de kunstenaar samen met twee Belgische kunstverzamelaars uitgewerkt heeft: *An Offering: Collectibles of Jan Hoet* (1992), een display met diverse objecten, *An Offering: Collectibles of Herman Daled* (2000), een display van drie stoelen, drie verfpotten en drie penselen, en 3, een tekening die eveneens eigendom is van Herman Daled.

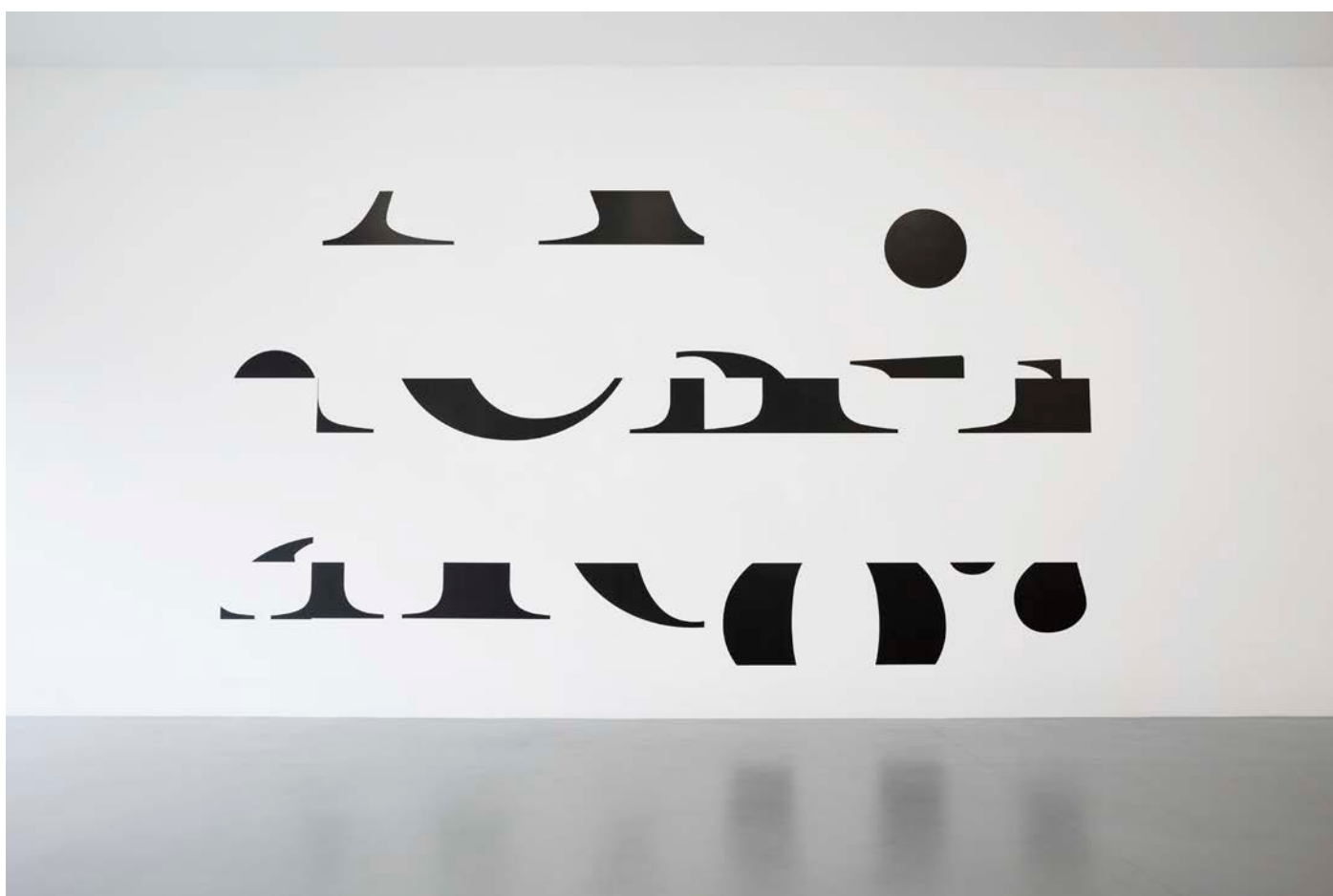
Herkomst van kunstwerken:

- S.M.A.K. (Gent)	- Vistamare Gallery (Milaan)
- FRAC Bretagne (Rennes)	- White Cube (London)
- Magasin III (Stockholm)	- Privécollecties
- Dvir Gallery (Brussel)	- Collectie van de kunstenaar
- Lia Rumma Gallery (Milaan)	

my poem is finished and i haven't mentioned orange yet, 2019. Tentoonstellingszicht *appear to use*, galerij Tanya Bonakdar, Los Angeles, 2019. Courtesy van de kunstenaar en galerij Tanya Bonakdar, New York/Los Angeles. Foto: Jeff McLane

hello again (condensed) 1, 2023. Tentoonstellingszicht *beep honk toot*, galerij Lia Rumma, Milaan, 2024. Courtesy van de kunstenaar en galerij Lia Rumma, Milaan / Napels. Foto: Agostino Osio

Objects for People : Delphine Lesmaitre, detail, video, 6'02", 2025.

Objects for People : Maggy Lorent, detail, video, 7'56", 2025.

Objects for People : Pauline Gold, detail, video, 9'18", 2025.

from France, from Belgium,
from England, from Europe.

**SPECIFIEK
PROJECT**

Objects for People

Portretten op basis van alledaagse voorwerpen

Naar aanleiding van zijn tentoonstelling in het MACS heeft Haim Steinbach het project *Objects for People* uitgewerkt. Daarin komen zes personen aan bod uit verschillende sociale milieus. Ze worden gefilmd in hun woning terwijl ze praten over de door hen uitgeleende voorwerpen in hun dagelijkse omgeving. Deze interviews zijn op een informele manier verlopen, zonder vooraf bepaalde vragenlijst. De voorwerpen, die gekozen werden aan het begin van de ontmoeting, werden vervolgens door hun eigenaars uitgeleend aan de tentoonstelling. Deze objecten werden verplaatst van de privésfeer naar de publieke sfeer van een museum. In deze installatie, een niet-huiselijke context, zijn de objecten geordend door de kunstenaar en worden ze samen met de video's getoond.

De deelnemers aan het project – met een leeftijd van 14 tot 98 jaar – hebben gemeen dat ze een speciale, rituele band opgebouwd hebben met hun voorwerpen. De interviews verkennen de vormen die die verbondenheid kan aannemen: banden die ontstaan tussen de objecten, banden die men onderhoudt met andere personen via die objecten, hun functie om zich te profileren in de samenleving ...

Deze 'antiportretten' benadrukken hoe het individu in dialoog treedt met de voorwerpen rond hem en wat hij tracht uit te drukken met hun selectie, hun presentatie, hun juxtapositie.

Interview met Haim Steinbach

Waarom heb je 'Objects for People' gekozen als titel voor de tentoonstelling?

Het is een titel die ik al eerder gebruikt heb, maar niet voor een tentoonstelling. Het is heel helder en specifiek, maar er zit ook een vraagteken in. Want als je het over 'objecten voor mensen' hebt, voor welke mensen is dat dan, en van wie komt het? Wat voor objecten zijn het? Waar komen ze vandaan? Waar worden ze getoond? Het spreekt voor zich dat het gaat om iedereen, om het even wie, om het even welk voorwerp en om het even waar. Het heeft een dubbelzinnig kantje. Misschien is het zelfs een beetje filosofisch. Iemand moet het object maken, of het nu ambachtelijk gemaakt of in massa geproduceerd is. En wat is productie? Is die productie marxistisch of kapitalistisch van aard?

« Toen ik de opstelling bepaalde met de wandplank die ik ontworpen heb, was ik de handeling van het selecteren, ordenen en presenteren aan het benadrukken. Ik zet het museum in als een platform voor tentoonstellingen. Ik onderzoek de manier waarop dingen opgehangen worden, welke voorwerpen samen opgehangen worden en wat er opgeofferd wordt. »

Als je stilstaat bij de herkomst van de objecten, doemt de vraag van de aanbidding op. Het werk voor Jan Hoets documenta 9 gaf je de titel An Offering: Collectibles of Jan Hoet (1992). De collectie van Herman Daled noemde je An Offering: Collectibles of Herman Daled toen je het tentoonstelde bij Marie Puck Broodthaers' Hyperspace gallery in Brussel in 2000. Het woord 'offering' is van belang; kan je dieper ingaan op dat concept?

Een aanbidding heeft te maken met gulheid. Zowel Jan Hoet als Herman Daled boden me hun objecten aan toen ik hen erom vroeg. Ze waren bereid om met mij in artistieke dialoog te gaan. Het loutere feit dat hun collectie tentoongesteld werd in een museum of kunstgalerie impliceerde dat het kunst was. Maar werd daarvoor iets opgeofferd? In de bijbelse betekenis is een aanbidding verwant met een offer. Zou dit iets te maken kunnen hebben met de Hof van Eden en de appel? Was de appel het eerste object? Het roept ook de vraag van verlangen, delen en intentie op.

We hebben allemaal een band met objecten die verwant is met het concept van een ritueel. In een eerder interview zei je dat, wanneer je objecten presenteert in een tentoonstelling, het lijkt alsof je het ritueel zelf ritualiseert. Dat idee intrigeert me enorm, vooral wanneer je het museum beschouwt als een immense legplank. Eenmaal dat objecten die al een rituele betekenis hebben, in het museum komen, beginnen ze deel uit te maken van een ander soort ritueel.

Ik zie het als 'displaying the display', het vertonen van de vertoning. Eigenlijk is dat 'spiegelen'. Toen ik de opstelling bepaalde met de wandplank die ik ontworpen heb, was ik de handeling van het selecteren, ordenen en presenteren aan het benadrukken. Ik zet het museum in als een platform voor tentoonstellingen. Ik onderzoek de manier waarop dingen opgehangen worden, welke voorwerpen samen opgehangen worden en wat er opgeofferd wordt.

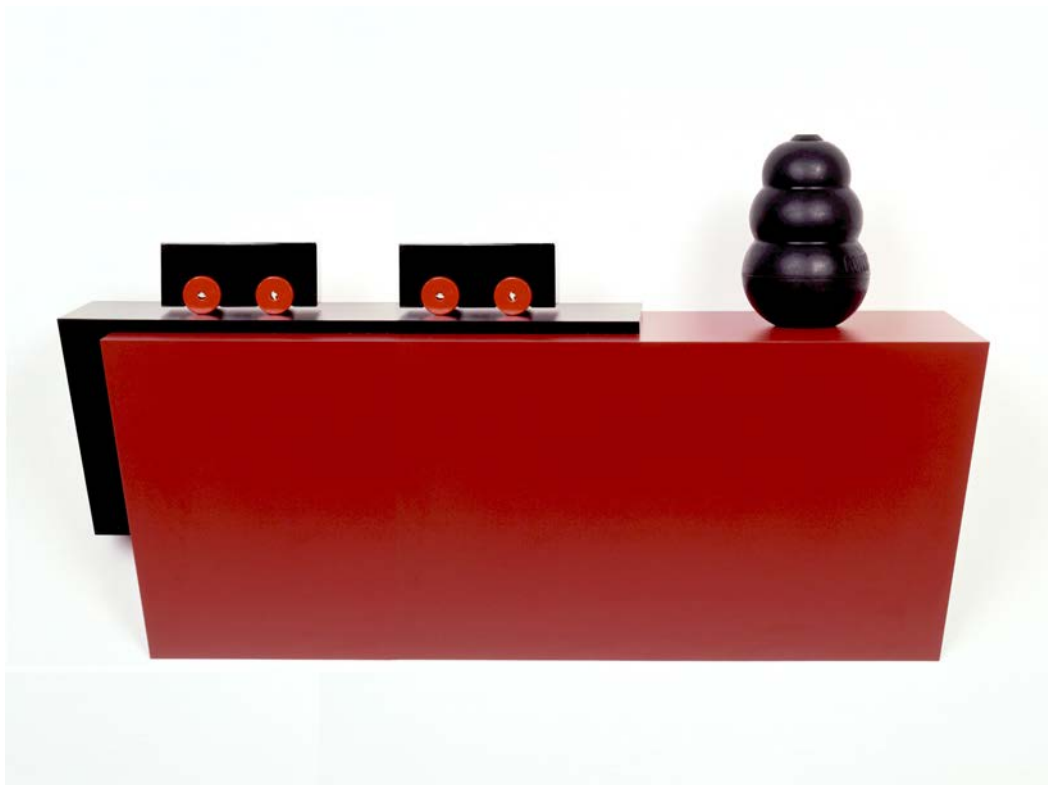
« Wanneer je kijkt naar een verzameling voorwerpen zonder uitleg, ben je aangewezen op je eigen interpretatie. Hoe en waar ze getoond worden, kan aangeven waarop je zou moeten letten. (...) Maar als je een individu hoort praten over zijn eigen collectie en hoe die tot stand kwam, word je meegenomen in een persoonlijker ruimte. Je wordt herinnerd aan je eigen activiteit en interactie met objecten.»

De eerste keer dat je interviews met mensen samen toonde met de objecten die ze uitleenden voor de tentoonstelling in dezelfde display, was tijdens de solotentoonstelling North East South West (Neuer Berliner Kunstverein en Haus Der Kunst Munich, 2000). Je zal straks hetzelfde doen voor het participatieve project Objects for People dat je aan het voorbereiden bent voor het museum. Waarom is het interessant om beide simultaan te presenteren?

De eerste keer dat ik een tentoonstelling mocht houden die bestond uit een selectie van voorwerpen, was in 1979 bij Artists Space in New York. Ik vroeg aan familieleden en vrienden om objecten die van hen waren. Het tonen van hun objecten voelde aan als een groepsportret, een ontologie van het bestaan, een documentaire. Wanneer je kijkt naar een verzameling voorwerpen zonder uitleg, ben je aangewezen op je eigen interpretatie. Hoe en waar ze getoond worden, kan aangeven waarop je zou moeten letten. Musea hebben vaak labels die een historisch kader voorzien. Dat is geworteld in een bepaalde objectiviteit. Maar als je een individu hoort praten over zijn eigen collectie en hoe die tot stand kwam, word je meegenomen in een persoonlijker ruimte. Je wordt herinnerd aan je eigen activiteit en interactie met objecten.

*talking heads, 2022. Courtesy van de kunstenaar en galerij Laurent Godin, Parijs.
Foto: Yann Bohac*

El Lissitzky II-1, 2008. Courtesy van de kunstenaar, privécollectie.

ultra lite, 1987. Courtesy van de kunstenaar, privécollectie. Foto: David Lubarsky

Foto: Youval Hai

Over de kunstenaar

Haim Steinbach is een Israëlis-Amerikaanse kunstenaar (geboren in 1944) en woont in New York. Hij behaalde een BFA (Bachelor of Fine Arts) aan het Pratt Institute in 1968 en een MFA (Master of Fine Arts) aan Yale University in 1973. Hij is emeritus professor aan de University of California in San Diego.

De tentoonstelling *Objects for People* in het MACS is de eerste museale tentoonstelling van de kunstenaar in België. Zijn voorgaande solotentoonstellingen vonden onder meer plaats in Kurhaus Kleve in Duitsland en Museion in Bolzano (2018-19); The Menil Collection in Houston, Kunsthalle Zürich en Serpentine Galleries in Londen (2014); Hessel Museum of Art in CCS Bard College in New York (2013); Berkeley Art Museum van de University of California in Berkeley (2005); Haus der Kunst in München (2000); mumok-Museum Moderner Kunst in Wenen (1997); Castello di Rivoli Museo d'Arte Contemporanea in Turijn (1995); Guggenheim Museum in New York (met Ettore Spalletti, 1993); en het CAPC Musée d'Art Contemporain in Bordeaux (1988-89).

De werken van Steinbach werden ook getoond in belangrijke groepstentoonstellingen in Museum of Modern Art in New York; Centre Georges Pompidou in Parijs; Museum of Contemporary Art in Los Angeles; Stedelijk Museum in Amsterdam; het Israëlmuseum in Jeruzalem; UCCA Center for Contemporary Art in Beijing; Victoria and Albert Museum in Londen; Museum of Contemporary Art van Chicago; documenta 9 in Kassel; de 5 de Biennale d'Art Contemporain van Lyon; en ook op de 47^e Biennale van Venetië, met Germano Celant als curator.

De werken van de kunstenaar zijn opgenomen in de permanente collecties van Tate Modern in Londen; Museum of Modern Art in New York; Metropolitan Museum of Art in New York; Magasin III Museum for Contemporary Art in Stockholm; Statens Museum for Kunst in Kopenhagen; Städel Museum in Frankfurt; Art Institute of Chicago; en Castello di Rivoli Museo d'Arte Contemporanea in Turijn.

Display #37 - Untitled (wheelbarrow, bricks), 1995. Tentoonstellingszicht Every Single Day, Museum Kurhaus Kleve, Duitsland, 2018-19.
Courtesy van de kunstenaar. Foto: Simon Vogel

Het MACS in Grand-Hornu

Het MACS, dat gevestigd is op de voormalige steenkoolmijn van Grand-Hornu (een industriële archeologische site uit de 19de eeuw die tegenwoordig geklasseerd is als Werelderfgoed door de UNESCO), staat bekend als een van de meest geslaagde voorbeelden in Noord-Europa van de reconversie van verlaten industrie naar een culturele plek.

Sinds de opening van het museum in 2002 kan het brede publiek er tentoonstellingen met internationale uitstraling ontdekken in de setting van een tweevoudig staaltje knappe architectuur, dat de geschiedenis van de plek combineert met hedendaagse creatie.

Gelegen op een afstand van grote stedelijke centra onderscheidt de site van Grand-Hornu zich door het 'genie van de plek', dat al 20 jaar talrijke belangrijke internationale kunstenaars geïnspireerd heeft voor de creatie van specifieke projecten: Christian Boltanski, Anish Kapoor, Giuseppe Penone, Tony Oursler, Adel Abdessemed en Matt Mullican. Als toegewijd partner aan de zijde van de kunstenaars steunt het MACS de productie van ambitieuze werken, voornamelijk door een beleid van kunstenaarsresidenties die, met de steun van het team, zowel in situ als extra muros kunnen zijn (LaToya Ruby Frazier, Fiona Tan). Via zijn solotentoonstellingen heeft het museum bijzondere aandacht voor de beeldendekunstscene in de Federatie Wallonië-Brussel.

Tot slot vormt het museum samen met het Centrum voor Innovatie en Design van de provincie Henegouwen (CID) een werkelijke culturele hub die, door hun jarenlange vruchtbare samenwerking, voor liefhebbers van kunst en cultuurtoerisme een echte aanrader is geworden, des te meer omdat het nog extra troeven biedt: een aangenaam park, een gastronomisch restaurant en een shop die gespecialiseerd is in design en hedendaagse kunst.

Publiekswerking en kunsteducatieve initiatieven

Het MACS zet zich in om hedendaagse kunst toegankelijk te maken voor iedereen, door middel van een uitgebreide publiekswerking: dagelijkse gratis rondleidingen, creatieve workshops, kampen, gezinsdagen, ontmoetingen, gesprekken en lezingen, enzovoort. Het museum heeft bijzondere aandacht voor scholen. Voor dat publiek biedt het onder meer, in het kader van PECA, workshops in de klas aan. Het MACS ijvert ook voor de inclusie van kwetsbare doelgroepen en werkt samen met lokale organisaties om innovatieve partnerschappen op te zetten die initiatieven rond publiekswerking en kunsteducatie ondersteunen.

De volledige lijst met activiteiten en evenementen voor het publiek vind je op de website van het museum.

Praktische Informatie

Site du Grand-Hornu
Rue Sainte-Louise, 82
B-7301 Hornu (Nabij Bergen)
Tel. : +32 (0)65/65.21.21
Mail : info.macs@grand-hornu.be

www.mac-s.be

#macshornu

Contact

Perscontact

MaïtéVanneste
Tel.: +32 (0)65/61.38.53
Mail: maite.vanneste@grand-hornu.be

Persagentschap

Club Paradis
Micha Pycke
Tel.: +32 (0)486.68.00.70
Mail: micha@clubparadis.be